

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 838/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 30 czerwca 2021 roku w sprawie II K 1072/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżony był stroną aktywną obu zdarzeń, a jego zachowanie miało charakter odwetowy, podczas 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>gdy oskarżony w obu przypadkach występował w roli ofiary, która zmuszona była zareagować obronnie na agresywne działanie oskarżyciela posiłkowego,</p> <p>- oskarżony nie działał w granicach obrony koniecznej, podczas gdy oskarżony podjął jedynie próbę obrony zdrowia i życia swojego oraz swojej matki, które były bezpośrednio zagrożone wskutek agresywnego i napastliwego zachowania oskarżyciela posiłkowego, których następstwem mogły być bardzo ciężkie obrażenia D. O. i Z. O., co jednoznacznie wynika z opinii biegłego sądowego, złożonej do akt sprawy o sygn. II K 75/19.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd</p>			

rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i nalżycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego. Sąd ten ustosunkował się do istotnych dowodów w sprawie, mając w polu widzenia określone między nimi rozbieżności i stanowisku swemu dał wyraz w zasługującym na pełną aprobatę uzasadnieniu. Dlatego też dzielając ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd merytoryczny, sąd okręgowy nie widzi zasadniczych powodów, aby powtarzać okoliczności wprowadzone w motywach zaskarżonego wyroku i we wcześniejszej części tego uzasadnienia, co wiązałoby się z cytowaniem ich obszernych fragmentów. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne znajdują bowiem odpowiednie oparcie

w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany analizie oraz ocenie, respektującej wymogi art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk. Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa nie wykazuje błędów i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł.

Należy podzielić stanowisko sądu I instancji, iż w odniesieniu do czynu II nie istnieje żaden dowód w sprawie świadczący o tym, że Z. O. występowała w roli atakującej i jeszcze zadawała ciosy, w związku z czym za jedynych aktywnych uczestników zajścia należy uznać D. O. i jego ojca.

Sąd I instancji analizował postulat

obrońcy, iż D. O. działał w stanie wyższej konieczności, lecz słusznie uznał, że pogląd ten nie zasługuje na uznanie. Zgodnie z art. 26 § 1 kk „Nie popełnia przestępstwa, kto działa w celu uchylecia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego jakimkolwiek dobru chronionemu prawem, jeżeli niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcone przedstawia wartość niższą od dobra ratowanego”. Sąd ten dostrzegł agresywne zachowanie A. O. wobec jego żony, ale ustalił, że uderzył on żonę tylko jeden raz i okazał, że nie zamierzał takiego zachowania kontynuować. W chwili włączenia się D. O. do tego zajścia nie istniało już dalsze niebezpieczeństwo dla jego matki, w związku z czym oskarżony tak naprawdę nie miał już powodów jej chronić bijąc jej napastnika. Zadanie ciosu ojcu przez D. O. miało tak

naprawdę charakter z jednej strony odwetowy, a jednocześnie z drugiej strony charakter profilaktyczny, tak jakby oskarżony chciał uzmysłwić A. O., że jego ewentualne następne czynności nacechowane agresją spotkają się ze stanowczą i nieuchronną reakcją syna stron konfliktu. Podkreślić należy, iż w dniu 18 kwietnia 2020 r. nie było konieczności siłowego powstrzymywania pokrzywdzonego przed dalszymi agresywnymi atakami do czasu przyjazdu patrolu Policji, D. O. nie prosił kogokolwiek o pomoc w unieszkodliwieniu swojego ojca, w związku z czym uznać trzeba, iż nie działał w warunkach obrony koniecznej, lecz zadał ojcu cios ręką w twarz, gdy naprawdę już tego nie musiał robić, co zresztą wynika z jego wyjaśnień. Tą demonstracją chciał uzmysłwić ojcu, iż jego przemoc wobec matki spotka się też z siłowym odwetem. Nie ulega jednak wątpliwości,

iż zajście zostało sprowokowane i eskalowało przez postawy A. O..

Identycznie należy potraktować linię obrony samego oskarżonego, że działał w warunkach obrony koniecznej, albowiem to nie on został napadnięty przez A. O., lecz jego matka. D. O. tak naprawdę nie musiał się bronić przed atakami i agresją oskarżyciela posiłkowego, gdyż na uderzenie w twarz odpowiedział także ciosem w twarz. Trudno jest to nazwać środkiem obronnym, choć rzeczywiście sytuacja wyglądała dynamicznie, jednakże sąd nie ustalił, że pokrzywdzony był skłonny zadawać kolejne ciosy żonie lub synowi, dlatego też nie może być mowy o stanie dalszego bezpośredniego zagrożenia dla Z. O. i jej syna.

Znamię bezpośredniości zamachu nie jest spełnione także wtedy, gdy po pierwszym ataku napastnik nie zmierza do jego

powtórzenia.

Bezpośredniość
zamachu
uprawniająca do
obrony koniecznej
zakłada, że zamach
trwa, to znaczy
jest kontynuowany
po rozpoczęciu go
i przez to zagraża
dobrom prawnym
napadniętego.

Obrona konieczna
jest dopuszczalna
jedynie wobec
konkretnych aktów
przemocy, gdyż
tylko one stanowią
bezpośredni
zamach. Prawa do
czynnej obrony
koniecznej nie
można rozciągnąć
na okres po
zaniechaniu
zamachu, zwłaszcza,
że w tym czasie
stan potencjalnego
zagrożenia ustał.
Dopóki
niebezpieczeństwo
nie ma charakteru
bezpośredniego i
bezprawnego,
obrona konieczna
nie przysługuje.

Oдноśnie czynu
I sąd rejonowy
prawidłowo ustali, iż
15 sierpnia 2019 r.
D. O. mył swoje auto
stojące na kostce
brukowej przed
domem, natomiast
A. O. zwrócił
mu uwagę, iż
z tego samochodu
jest wyciek płynów
i poprosił go

o przestawienie pojazdu na kostkę ażurową. D. O. odpowiedział ojcu wulgarnie i zaśmiał się, a następnie chciał wejść do domu, aby wymienić wodę do mycia samochodu. W drzwiach wejściowych A. O., próbował go wypchnąć na zewnątrz, wówczas D. O. uderzył swojego ojca ręką w twarz. Starcie pomiędzy dwoma osobami wzajemnie się prowokującymi w sposób świadczący o zgodzie obu na eskalację konfliktu, oznacza, że te osoby dokonują względem siebie zamachów bezprawnych. Jeżeli oskarżony nie tylko nie wykluczał podjęcia akcji agresywnej, ale wręcz godził się na siłowe starcie z pokrzywdzonym, to ta akceptacja konfrontacyjnego charakteru zajścia wyklucza możliwość przyjęcia działania w obronie koniecznej. Prowokacyjne zachowanie pokrzywdzonego (nie wpuszczanie oskarżonego do domu celem uzupełnienia wody do mycia samochodu) nie

może być
utożsamiane z
warunkami
wskazanymi w art.
25 § 1 kk.
Dobrowolnie
podjęta wymiana
przemocy dwóch
osób nie daje
podstaw do
przyjęcia, że
którakolwiek z nich
działa w warunkach
obrony koniecznej,
albowiem brak
przymusu przy
decyzji o wzięciu
udziału w takim
starciu i specyfika
sytuacji, w którym
nie działa się z woli
obrony, ale z chęci
wymuszenia swoich
racji.

Przekonanie sądu
I instancji o
wiarygodności
jednych dowodów
i jej braku w
przypadku innych,
pozostaje pod
ochroną przepisu
art. 7 kpk,
zostało poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całości kształtu
okoliczności sprawy,
rozważeniem
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego,
pozostaje zgodne ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego oraz
zostało

wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Stanowisko skarżącego w tym zakresie, nie wpływa na dokonaną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ocenę zebranych dowodów, którą należy uznać za prawidłową i wyczerpującą oraz czyniącą zadość obowiązującej procedurze karnej. Dokonane przez sąd oceny, uzewnętrznione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, musiały prowadzić do ustalenia sprawstwa oskarżonego. Apelacja podważa stanowisko sądu przede wszystkim z pozycji wyjaśnień oskarżonego oraz własnych subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.

Zarzut naruszenia przepisu postępowania może stanowić skuteczną podstawę zarzutu odwoławczego tylko wtedy, gdy zostanie

przez skarżącego wykazane, że uchybienie to mogło mieć wpływ na treść kwestionowanego wyroku. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych, w sytuacji, gdy apelujący czyniąc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, w większości niemal nie wykazuje, jakie reguły logicznego rozumowania, wiedzy, czy doświadczenia życiowego sąd naruszył. Tym samym skarżący nie wykazał w żaden sposób, iż sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk).

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa oskarżonego odnośnie popełnienia przypisanych mu czynów. Do czynów tych sąd I instancji zastosował prawidłową kwalifikację prawną.

<p>Przeprowadzenie (wnioskowanego w apelacji) dowodu z opinii biegłego dr. n. med. S. N. – na okoliczność możliwych następstw zdrowotnych u Z. O., na skutek pobicia jej przez A. O. nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy, w tym również jawi się jako dowód nieprzydatny na gruncie argumentacji środka odwoławczego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku, przyjęcie, iż oskarżony działał w ramach obrony koniecznej i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości</p>		

wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu meriti w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego

rozstrzygnięcia.
Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie przedmiotowych czynów znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak podstaw prawnych do uwzględnienia wniosków w ramach podniesionych przez obrońcę zarzutów dotyczących sprawstwa oskarżonego.
Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, bowiem nie pozwala na to ocena kluczowych w sprawie dowodów.
Obrońca oskarżonego, polemizując z dokonanymi przez sąd merytorycznymi ustaleniami, nie przedstawił argumentów, które mogłyby doprowadzić do jej uniewinnienia. Natomiast apelacja skutkowałą złagodzeniem niektórych rozstrzygnięć w ramach zastosowanej reakcji karnej, także w

<p> kierunku podniesionym przez skarżącą (obniżenie nawiązki).</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Z ostrożności procesowej - niesłuszne zastosowanie środka kompensacyjnego w postaci nawiązki w kwocie 800 zł na rzecz oskarżyciela posiłkowego, podczas gdy mając na uwadze liczne pobicia dokonane przez oskarżyciela posiłkowego na matce oskarżonego, jego agresywne zachowanie, rozstrzygnięcie takie w stopniu rażącym godzi w poczucie sprawiedliwości społecznej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę możliwe jest tylko wówczas, gdy przepisy prawa cywilnego dopuszczają zadośćuczynienie za daną krzywdę. Kwestię tę regulują tymczasem przepisy art. 445 kc i art. 448 kc. Pierwszy z nich, odsyłając</p>		

w § 1 do art. 444 kc, przewiduje zadośćuczynienie w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, a w § 2 w przypadku pozbawienia wolności, skłonienia przy pomocy podstępny, gwałtu lub nadużycia stosunku podległości do poddania się czynowi nierządnemu.

Natomiast art. 448 kc przewiduje zadośćuczynienie w razie naruszenia dobra osobistego.

Innymi słowy przepisy prawa cywilnego zawierają enumeratywnie wyliczony katalog czynów, w razie skazania za które można na podstawie art. 46 § 1 kk orzec zadośćuczynienie (nawet obok naprawienia szkody),

Przepis art. 46 § 1 kk, stanowiąc prawnokarną podstawę obowiązku naprawienia szkody, wskazuje, że naprawienie szkody może nastąpić w całości lub w części.

Prawo cywilne statuuje zasadę pełnej kompensaty (art. 361 § 2 kc).

Możliwość naprawienia szkody jedynie w części jest jedną z cech różnicujących obowiązek naprawienia szkody w prawie karnym od cywilnoprawnego obowiązku odszkodowawczego. Odrębność ta bierze się stąd, że na gruncie prawa karnego naprawienie szkody pełni także inne, poza kompensacyjną, funkcje. Odstąpienie od naprawienia szkody w całości może mieć miejsce wówczas, gdy ujawniony materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie szkody w całości lub przemawia za tym ocena zachowania pokrzywdzonego (zob. uchw. SN z 26.11.1976 r., VI KZP 11/75, OSNKW 1977, Nr 1, poz. 1).

Zachowanie pokrzywdzonego wpływało na ocenę stopnia zawinienia sprawcy i stopnia zarzucanego mu bezprawia, co powinno znaleźć przełożenie w wymiarze środka kompensacyjnego. Okoliczność ta powinna być

oceniana przez
pryzmat art. 362
kc. Stosownie do
niego, przyczynienie
się poszkodowanego
do powstania lub
zwiększenia szkody
może skutkować
zmniejszeniem
zakresu jej
naprawienia przez
sprawcę. W
konsekwencji sąd
karny może orzec
obowiązek jej
naprawienia w części
(por. aprobujać J.
Pisuliński,
Obowiązek
naprawienia szkody,
s. 71–72; R.
Kubiak, Środek
kompensacyjny, s.
66 oraz R.
Giętkowski,
Obowiązek
naprawienia szkody,
s. 420).

Jeżeli
poszkodowany
przyczynił się do
powstania lub
zwiększenia szkody,
obowiązek jej
naprawienia ulega
odpowiedniemu
zmniejszeniu
stosownie do
okoliczności, a
zwłaszcza do stopnia
winy obu stron.
Ustalenie, że
zachowanie się
poszkodowanego
może być
kwalifikowane jako
jego przyczynienie
się do powstania
szkody lub

zwiększenia się jej rozmiarów, uprawnia sąd do rozważenia kwestii zmniejszenia zasądanego odszkodowania. Art. 363 kc kategorycznie stanowi, że obowiązek ten ulega zmniejszeniu, a nie że może on ulec zmniejszeniu. Nie powinno budzić wątpliwości, że w takim wypadku nie jest możliwe, w oparciu o sformułowanie art. 362 kc, pozbawienie poszkodowanego świadczenia odszkodowawczego. Uzasadnione jest tylko jego zmniejszenie. Przy czym, nastąpić ono powinno stosownie do okoliczności, w szczególności z uwzględnieniem stopnia winy obu stron.

Przepis ten spośród okoliczności mających wpływ na miarkowanie odszkodowania wyraźnie wymienia jedynie stopień winy obu stron. Należy zwrócić uwagę, że w odniesieniu do poszkodowanego trudno wprost mówić o jego winie, w takim znaczeniu, jaki nadaje się temu pojęciu w

odniesieniu do odpowiedzialnego za szkodę, przy czym wspomniane porównanie winy obu stron nie jest wykluczone nawet wtedy, gdy odpowiedzialność ukształtowana została na zasadzie ryzyka. Można przyjmować, że chodzi tu o postawienie poszkodowanemu zarzutu, iż nie zachował się w sposób, jakiego należałoby się spodziewać od osób roztropnych, działających starannie (podobnie A. Girdwoń, *Niezachowanie*, s. 828). Wśród okoliczności, jakie sąd odwoławczy uwzględnił przy miarkowaniu, należy brać pod uwagę stopień przyczynienia się poszkodowanego do eskalacji zajść (w ramach czynu I odepchnął oskarżonego, w II – zachował się nieprzyzwoicie wobec żony i uderzył ją, co spowodowało kontrreakcję syna).

Sąd odwoławczy nie mógł uchylić nawiązki wysokość orzeczonej w punkcie 3. Nawiązka

<p>jest orzekana zamiast obowiązku naprawienia szkody. Ma ona charakter subsydiarny. Jej orzeczenie jest dopuszczalne wówczas, gdy orzeczenie obowiązku jest znacznie utrudnione. Uwzględniając jednak negatywną rolę pokrzywdzonego w ramach obu zajęć obniżył do kwoty 100 złotych, pozostawiając mu ewentualne dochodzenie „nadwyżki” w drodze procesu cywilnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku, przyjęcie, iż oskarżony działał w ramach obrony koniecznej i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej</p>		

potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu I instancji w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia

wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia.

Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie przedmiotowych czynów znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak podstaw prawnych do uwzględnienia wniosków w ramach podniesionych przez obrońcę zarzutów dotyczących sprawstwa oskarżonego.

Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, bowiem nie pozwala na to ocena kluczowych w sprawie dowodów.

Obrońca oskarżonego, polemizując z dokonanymi przez sąd merytorycznymi ustaleniami, nie przedstawił argumentów, które mogłyby doprowadzić do jej uniewinnienia. Natomiast apelacja skutkowałą złagodzeniem niektórych

rozstrzygnięć w ramach zastosowanej reakcji karnej, także w kierunku podniesionym przez skarżącą (obniżenie nawiązki).		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina. Środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia postępowania. koszty procesu za I instancję.		

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do korekty wyroku w tym zakresie.		
1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Uchylenie świadczenia pieniężnego..		
Zwiąże o powodach zmiany		
Na sytuację rodzinną stron przede wszystkim wpływają negatywne postawy pokrzywdzonego. Również przyczynił się on do inkryminowanych zdarzeń. Względy wychowawcze i profilaktyczne nie wymagają orzeczenia od oskarżonego świadczenia pieniężnego, albowiem w ocenie sądu odwoławczego nie ma potrzeby korygowania jego zachowania przez		

<p>represyjność reakcji karnej. Sam przebieg tego postępowania (uświadomienie sobie możliwych konsekwencji tego rodzaju czynów), powinien powstrzymać go w przyszłości w ten sposób naruszania porządku prawnego.</p>			
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zmniejszenie nawiązki do wysokości 100 złotych.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powody tej zmiany zostały wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Sąd II instancji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 60 złotych opłaty za drugą instancję oraz 20 złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina Środek kompensacyjny	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana